

2.

Bylo snadné vydělat hodně peněz, jen k tomu bylo třeba mít hodně peněz. Základní kapitál. Ten termín jsem znala, patřil mezi ty, které jsem v dětství ve škole neustále slýchávala. Kapitalisté hromadí kapitál, a kvůli tomu vykořisťují dělníky. Vše, co souviselo se slovem *kapitál*, bylo hodně špatné.

Já ale kapitalisty přestala nenávidět, už jsem jim nezáviděla. Pochopila jsem, že lepší než být tím, kdo závidí, je být tím, komu závidí ostatní.

Nejvíc mě bavilo vymýšlet skryše. V peřině jsem měla zašité dolary, balíčky marek jsem měla uložené ve vysavači, z knížek jsem skalpelem vyřezávala stránky a do vzniklých otvorů jsem cpala obálky plné peněz. Zařídila jsem si kvůli tomu knihovnu, časem jsem ji měla plnou, kupovala jsem knížky v bazarech, jakékoli, nešlo mi o to, o čem jsou, kdo je napsal, vybírala jsem zásadně ty nejsilnější, aby se v nich dal udělat co nejhlubší otvor.

Pacička mě sice přemlouval, abych neprodávala šperky babičky Mary, ale nakonec s některými odjel do Prahy a přivezl za ně hodně peněz. Ty zbývající mi už prodat nedovolil, říkal, že bych byla blbá, kdybych se jich zbavila, protože jejich cena poroste.

Znala jsem mnoho lidí, kteří pracovali v zahraničí. Dostávali plat ve valutách, které jim stát převáděl na tuzexové poukázky. Byli to chlapi pracující na stavbách a montážích v různých takzvaně spřátelených zemích, často v Africe. Znala jsem i takové, kteří stavěli v Brazílii obrovský bagr, který tam po částech doputoval z Vítkovických železáren. Těm všem byly výplaty v cizí měně převáděny na tuzexové bony. Jenže je nebavilo pořád nakupovat jen v Tuzexu, potřebovali také československé koruny na běžné nákupy. Mnozí z nich stavěli domy, museli nakupovat materiál na stavby za domácí měnu, takže jim bony zbývaly, byly jim k ničemu. Já jsem je od nich vykupovala. Samozřejmě že jsem to nedělala jen já, dělala to tehdy spousta lidí, ale já jsem dávala dobré nabídky, výhodné ceny. I tak se to vyplatilo, vždy jsem je pak přeprodala se ziskem.

Ostravsko, Karvinsko, Opavsko a okolí, to byly lokality, kde byly mezi lidmi peníze. Muži tam přivykli dřít v dolech a hutích a komunisté věděli, že jim za to musí dobře zaplatit. Řídili se v té době heslem: hlavně si nenaštvat dělníky. Pořádali pro ně tedy různé akce, například Hornické dny a lidové slavnosti, při té příležitosti se v obchodech nebo na stáncích objevovalo zboží, které jindy v obchodech nebylo k dostání. Manželky horníků a hutníků nakupovaly jako zběsilé, každá chtěla to, co druhá neměla, a v momentě, kdy to získala, to chtěly všechny ostatní. Sedmdesátá a osmdesátá léta byla skvělá. Úžasná doba, kdy horníci měli peníze, ale nebylo je za co utracet, takže koupili cokoli. Stačilo sehnat tuzexové bony po pěti korunách a bez problémů jste je prodali dál o padesátník či korunu dráž. Já vím, vypadá to jako směšné halířové položky, ale spočítejte si to, když jde o tisíce, o desetitisíce.